

ferdítések (l. Kisantant), a piacra vitt tudományos eredmények és a művészeti »izmusok« kétéves világában.

Ettől a világtól kell megóvnunk gyermekeinket azáltal, hogy földrajz-tanításunkban az életteljes szemlélet és a tiszta logika eszközeivel dolgozunk, a természet egységét valószerű kapcsolatok kiépítésével éreztetjük meg, legelsősorban pedig nem feledkezünk meg emberi és nemzeti célkitűzéseinkről.

Prinz Gyula dr.: »A magyar vásárhelyek« c. cikke minden földrajz-tanár érdeklődésére számot tarthat. A település földrajzi elterjedéstani módszere, a vásárhelyek területi sűrűsége, a vásárhelyek aránya a népszámhoz és a települések számához, a vásárhelyek nagysága a vásárok száma szerint, a vásárhelyek sűrűsége a terület és a népszám szintézisével, majd a vásárok száma megyék és területek szerint, mind olyan szempontok, amelyekre okszerű leíró földrajzot tanító tanárnak is szüksége van. A cikk, amellett, hogy tudományos módszertani minta, a földrajzdidaktikának is értékes gondolatokkal szolgál.

A Didaktikai Szakosztály jelentése. Dr. Vargha György, elnök. (†)

A Didaktikai Szakosztály 1921-ben alakult a Magyar Földrajzi Társaság kebelében. Célja röviden: a földrajz oktatására vonatkozó összes kérdések felvetése és megvitatása, a hazai iskolai földrajzoktatás elmélyítése és rendszeresebbé tétele.

A Szakosztály munkásságának értékes eredménye volt a már 1923-ban gr. Teleki és Vargha György szerkesztésében megjelent »Modern földrajz és oktatása« c. didaktikai mű, amely a legújabb földrajzmódszertani gondolatoknak és tanítási eljárásokra vonatkozó értekezéseknek gyűjteményes könyve.

A Szakosztály az elmúlt évben összesen 6 szakülést, egy vándorgyűlést és választmányi üléseket tartott. Különös figyelemmel kísérte a legmodernebb földrajzpedagógiai kérdéseket és azokat látogatott, nivós összefüvetelein megvitatta. Áldásos működése országos jelentőségű, bár az újabb előadások közkinccsé bocsájtását erősen nélkülözzük. Ennek kiváltkép a vidéki tanárok látnák igen nagy hasznát.

S itt le kell szögeznünk egy másik kérdést is: az Orsz. Polgári Iskolai Tanáregyesület Pedagógiai Bizottságában is hasznos lenne egy-egy tárgyi szakosztály megalakítása, amely a polgári iskolai tanárság köréből kitermelődött gondolatokat és tapasztalatokat a Didaktikai Szakosztályhoz hasonlóan összefoglalná.

A Földrajzi Közlemények jelzett száma közli még Temesi Győző dr. 1933. évi főtítkári jelentését, a Földrajzi Társaság könyvtárának 60 éves történetét (ma több mint 12.000 kötet) Dubovitz István könyvtáros ismereti. »A minőségi termelés kutatás földrajzi feladatai«-ról ír dr. Mudrinszky Rózsa, majd hazai és külföldi irodalmi ismertetések zárják le a folyóirat gazdag tartalmát. (kk)

Magyar Középipiskola 1934. évi 7–8. (júli–aug.) számában dr. Karl János: *Ujabb törekvések a középipiskolai biológiai tanítás terén* c. értekezését

közli, melyben a szerző gondos és finom precizitással tekinti át a biológiai tanítás módszerének történeti kifejlődését. A szakemberek e tanulmányból főleg a módszer kialakulására vonatkozólag kapnak pontos adatokat s a cikk minden rövidege mellett is biztos eligazodást jelent azok részére, kik a kronológikus adatok megbízható támpontjait keresik. A módszertani problémákat csak annyiban érinti, amennyire azok a történeti kialakulás megértéséhez szükségesek, mégis tiszta képünk van arról, hogy a biológia tanításának módszere miképpen jutott el Lüben formalisztikus irányától kezdve Junge, illetőleg Schmeil ökológiai módszerén át a Driesch-féle totalitás elvének alkalmazásával a mai munkaiskolai u.n. szintetikus biológiai oktatáshoz.

A folyóirat további részében könyvismertetések közöl, míg *Haszler Károly* a németországi középiskolai tanárok anyagi, társadalmi és politikai helyzetét, — *Erdős Tivadar* pedig Görögország tanügyi viszonyait ismerteti. Ez utóbbi cikkből megtudjuk, hogy az athéni gyakorló gimnáziumba teljes fizetésük megtartásával évenként 50—50 vidéki tanár van berendelve, kik az évi rendszeres didaktikai munka után (hospitálások, megbeszélések, tanítások) a modern módszertani elveket magukkal víve térnek vissza előbbi állomáshelyeikre. (kd)

Magyar Paedagogia ápr.—jún. számában *Stuhlmann Patrik* az internátusi nevelés kérdéséről ír. Sok oldalról megvilágítja az internátusi nevelés előnyeit és hátrányait a családi neveléssel szemben. Csak az esetben helyettesítheti azonban a családi helyes nevelést, ha a szülők közötti szükséges és természetes harmónia hiányzik, vagy a szülők az iskola székhelyétől messze laknak. Ismerteti a dahlemi Schülerheimok hiányait, ahol a tanulók kb. 18-an egy-egy családot alkotnak s a családok egymástól meglehetősen messze laknak. Az internátusi nevelés sok problémájára keresi a helyes megoldást.

Solt Andor arról értekezik, hogy milyen szempontok irányadók a magyar irodalomtörténeti anyag kiszemelésénél a középiskolai tanításban. A tanárok egy részénél a súlypont az írók és költők működésével kapcsolatos tényeken van s ennek megfelelően életrajzokban vázolja az irodalom történetét. Másoknál a kiváló alkotások szépségeinek kutatása dominál s a művekkel kapcsolatban kerül szó az alkotó művésztől. A harmadik csoport az irodalmi művek mögött rejtőző mozgató erőket, szellemiséget tartja szem előtt. Cikkíró megállapítja, hogy a középiskola célkitűzésének (általános műveltség) az első felel meg legjobban, ami nem jelenti azt, hogy esetenként ne legyen a tanulók színvonalának megfelelő esztétikai fejtegetés és mindenkor zárja ki a szellemtörténeti szempontokat.

A folyóirat irodalom-ismertető részében *Gyulai Agost* hosszú tanulmányban mutatja be, miként kell egy könyvet ismertetni és méltatni. Kornis Gyula: A kultúra válsága c. könyvét méltatja igen részletesen, iskolapéldát mutatva erre a műfajra. (mgy)